

SOLO

PEPIJN RONALDO

Pepijn, de veelzijdige octopus

Tom Permentier
Gezien op 21 november 2026
Het Predikheren, Mechelen

Ooit was hij Pepino, een jongetje met een trucje dat verdwaalde in de dolgedraaide chaos van ‘Circenses’. Nu heeft Pepijn Ronaldo de piste voor zich alleen. In zijn 28 jaar op deze aarde heeft hij meer podiumervaring dan wij allen samen. De clownerie in ‘SOLO’ is doorgaans van de bovenste plank. Tegelijk is Pepijn kwetsbaarder dan ooit. Tussen de acts door voel je hoezeer hij spartelt in een bad van mogelijkheden, op zoek naar een eigen stem. Gelukkig houdt hij nog een trucje achter de hand.

25 NOVEMBER 2026

Pepijn kent niet de luxe van het onbeschreven blad. Dertig jaar geleden kenden zijn vader en oom, Danny en David, die luxe wel. Geïnspireerd door de Italiaanse *Commedia dell’arte* gaven ze het klassieke familiecircus Ronaldo een nieuw elan. Ze lieten sindsdien diepe sporen na in het collectief cultuurgeheugen met voorstellingen waarin traditie en vernieuwing samenvloeien. Pepijn weet dat. Hij heeft nog geen jongleerbal opgeworpen of zijn tournee in binnen- en buitenland is al bijna volledig uitverkocht. Voetballer of circusartiest, met een achternaam als Ronaldo heb je veel te bewijzen. Daar sta je dan.

Pepijn staat er dus, subtiel voorovergebogen en met lichtjes gespannen schouders, alsof die het gewicht voelen van zes generaties clowns voor hem. Ietwat onhandig begeleidt hij zijn toeschouwers naar de vrije plekken in de tribune. Daarna dimt hij de lichten tot een eenzame spot op de stoel in het midden van de tent overblijft. Met zijn openingsnummer gooit Pepijn een eerste voorzichtige hengel in het water, en kijkt of het publiek toehapt. Even voorzichtig zweven zijn voeten boven de grond, want in zijn evenwichtsoefeningen op de stoel is de vloer lava. Pepijn scoort direct.

Industrieel prieeltje

De oprechtheid die uit zijn performance spreekt is *vintage* Ronaldo, maar er is iets in zijn spel waar ik vader Danny nooit op heb betrapt: Pepijn *verleidt* zijn publiek. Tussen het charmante gestuntel door – wie heeft ooit geprobeerd om een koprol

te maken op het zitvlak van een stoel? – deelt hij een schalks lachje met zijn toeschouwers. Voor het nummer met het slappe koord (waarbij het koord van de koorddanser minder strak opgespannen staat dan gebruikelijk) maakt hij handig gebruik van de vier steunpilaren die hem omringen. Ze torsen de dwarsbalken met de lampen, maar dit industrieel prieeltje versterkt ook het isolement van de solist. Trouw aan een oude definitie van circus slooft hij zich uit met bovennatuurlijke kunstjes om in de gratie te vallen bij het publiek.

Zeker wanneer hij zijn jongleerballen bovenhaalt, komt de bewijsdrang bij Pepijn naar boven.

Zeker wanneer hij zijn jongleerballen bovenhaalt, komt de bewijsdrang bij Pepijn naar boven. Hij is veelzijdig getalenteerd, maar zeven ballen in de lucht houden is op het randje van zijn kunnen. Toch neemt hij alle tijd van de wereld om het huzarenstukje waar te maken, hoe kort ook. Het publiek heeft hem al lang vergeven, maar de artiest volhardt. Het is pijnlijk om te zien maar daarom juist interessant. Lukt het hem uiteindelijk toch, vieren de toeschouwers het succes in zijn plaats, terwijl hij zich klaarmaakt voor de volgende act. Een grote kwaliteit die Pepijn heeft geërfd van Danny, is dat hij zelden het applaus opzoekt, ondanks zijn drang om de kijkers te vermaken.

Demonische harlekijn

Wanneer Pepijn gracieus met zijn heupen wiegt, denk je al snel aan Charlie Chaplin. Net als de grootmeester van de stille film is ook Pepijn op zijn best in de boksring. Met snel wisselende lichten en even snelle positiewissels vecht hij letterlijk een gevecht met zichzelf uit. Het is niet helemaal duidelijk in hoeverre hij die dubbele laag zelf toevoegt aan deze masterclass in slapstick, of dat de kijker dat voor hem doet. Dat geldt eigenlijk voor de hele eerste helft van de voorstelling: de welwillende toeschouwer moet zelf actief zoeken naar al dan niet geregisseerde diepgang.

Opvallend bij de boksmatch, en ook wel intrigerend, is de wissel van klankkleur. Tot dan toe bleef die vrij trouw aan de zigeunerwijsjes die je bij een Ronaldoshow kan verwachten, maar deze elektronische tonen waren nooit eerder te horen in de tent. Ook in zijn circusnummers gedraagt Pepijn zich op den duur als een octopus, die zijn tentakels een voor een in een andere richting uitsteekt, tastend naar bruikbaar materiaal. Hij verveelt nooit, maar als een zeeman zonder kompas is het soms raden welke kant hij opgaat; wat hij nu eigenlijk wil vertellen. Daardoor ben ik verbijsterd wanneer hij plots een rode neus opzet. Het lijkt uit het niets te komen.

Ik had niet in de gaten dat Pepijn zou toewerken naar een imitatie van zijn vader, meewarig monkellachje inbegrepen.

Nog later gaat er een schok door mij heen zodra hij een zwart masker opzet en met een speelgoedbelletje rinkelt. Dit personage heb ik eerder gezien! Dit is de demonische *arlecchino* van ‘Commediantentheater’, een van mijn oudste circusherinneringen! Ik had niet in de gaten dat Pepijn zou toewerken naar een imitatie van zijn vader, meewarig monkellachje inbegrepen. En was het niet dat de tribune van de premièreavond in Mechelen tjokvol Ronaldo’s zat, wie zou die knipoog naar de jaren negentig nog begrepen hebben? Is het wel bedoeld als knipoog?

Hoe verder ‘SOLO’ vordert, hoe meer zulke vragen bij me opkomen. Desondanks kan ik er niet onderuit: ik ben fan van deze jonge, zoekende artiest. Ook Danny en David hebben indertijd lang moeten kauwen alvorens hun nieuwe formule aansloeg. Ik denk dat je Pepijn, net als zijn *siblings* Nanosh, Angelo en Adanya, kan vergelijken met de Rode Duivels. Het is niet omdat de gouden generatie stilaan een stapje opzijzet, dat de ploeg niet meer tot grootse dingen in staat is.